

„Zullen we....? Ja....?” Huib glimlachte smartelijk. „Ik kan het mij plotseling niet goed meer voorstellen. Wij wéten nu toch immers. Dat dit mogelijk was. Dat dit aldoor dreigde. En wat is het leven dan waard? Hoe kan iemand dan nog ooit.... in z'n eentje of met z'n beidengelukkig....”

Maar met alle kracht haar mond op den zijnen drukkend, smoorde Pauline zijn stem. Wild sloeg dan ook hij zijn armen om haar heen, perste haar tegen zich aan. In wanhoop smachtten naar elkander hun poovere menschelijkheden.

Aan België moest Huib in deze dagen het meest en het pijnlijkst denken. Aan zijn taalgenooten de Vlamingen vooral, hij had er goede vrienden onder, hij leefde en leed met hen meê. Vaak voelde hij den wensch in zich oprijzen, dat Nederland hun te hulp mocht komen, en dat dan ook hij zelf.... Een bloedgolf, op naar zijn hoofd, deed hem schrikken, verstarren, staren als in een vlammenzee.... Onzinnige slechtheid! Het zou de gewetenlooze slachterij nog maar vergrooten — en anders niets!

Maar God-o-god, dit machteloze dulden-moeten!

Iets sinds lang ongewoons overkwam hem in die dagen, iets dat aan de aanvangsmaanden van zijn schrijversloopbaan herinnerde. Hij had aan één van de tijdschriften die zijn werk plachten te publiceeren, een artikel gestuurd, waarin over de beestachtige gewelddadigheid, de afschuwelijke rechtsverkrachting, België aangedaan, zijn woedende verontwaardiging en scherpe hoon werden uitgeschreeuwd. Waaruit tevens, voor de verwante Vlamingen vooral, sterk meêgevoel naar boven kwam. Onmiddellijk, met een koel en eenigszins spottend briefje, kreeg hij dit handschrift terug. Hoe hij 't in zijn hoofd had kunnen halen! Wat een jeugdige opgewondenheid! En dat terwijl men juist zoo voorzichtig moest zijn, de Duitschers niet te prikkelen. Holland leefde in vriendschap, ook met zijn oostelijke naburen.....

Naast de deur werd bruut vermoord — en men mocht de moordenaars niet prikkelen. Van dag op dag groeiend, in omvang en afgrijselijkheid, zette het misdadige geweld zich voort.... en men mocht het zelfs niet noemen. Niets, niets viel er tegen te doen. Het belgische land werd met duitsche legers overstroomd; bij dozijnen neergeschoten ongewapende burgers; Leuven in brand gestoken, Antwerpen gebombardeerd. In schrik en ontsteltenis kwamen de eerste vluchtelingen naar Holland bij troepen over de grens.

Onrustig hunkerend, telkens weer, greep Huib — over 't eigen, al overbodiger, zinlooser en ijdelers schijnende schrijfwerk heen — naar de kranten, zoodra ze bezorgd waren en boog zich Pauline langs hem neer